

Prvá kniha
s inšpektorom
Wistingom

JØRN LIER HORST

KLÚČOVÝ SVEDOK

premedia

premedia

Detektívna séria prípadov Williama Wistinga

1. *Nøkkelvitnet* (Kľúčový svedok)*
2. *Felicia forsvant* (Zmiznutie Felicie)**
3. *Når havet stilner* (Keď sa more upokojí)
4. *Den eneste ene* (Jediný)
5. *Nattmannen* (Šarha)*
6. *Bunnfall* (Až na samé dno)*
7. *Vinterstengt* (Na zimu zatvorené)*
8. *Jakthundene* (Poľovné psy)*
9. *Hulemannen* (Jaskynný muž)*
10. *Blindgang* (Zaslepenosť)*
11. *Når det mørkner* (Súmrak)*
12. *Kathrina-koden* (Kathrinin kód)**

Séria prípadov Detektívnej kancelárie č. 2:

1. Operácia Búrkové mračno*
2. Operácia Muž v čiernom*
3. Operácia Západ slnka**
4. Operácia Narcis**

.....
* vyšlo v slovenčine, ** pripravujeme v roku 2018

JØRN LIER HORST KLÍČOVÝ SVEDOK

Z nářečiny přeložila Zuzana Danjánová

Edícia LABYRINT, 30. zväzok

Ďakujeme Vám, že ste si kúpili túto knižku,
lebo dobré príbehy žijú vtedy, keď ich čítame.

Kniha, ktorú držíte v rukách,
vyšla aj vďaka nášmu spojeniu s **582**_{sm}

Jørn Lier Horst
KLÚČOVÝ SVEDOK

Prvé vydanie, www.premedia.sk

Copyright © Gyldendal Norsk Forlag AS, 2004

Copyright © Jørn Lier Horst, 2004

All rights reserved

Preklad © Zuzana Demjánová, 2017

Slovak edition © Vydavateľstvo Premedia

ISBN 978-80-8159-549-3

*Zrejme nikomu na obtiaž nie som
a nikomu neprekážam už.
A predsa by ma s potešením
o život pripravil ne jeden muž.*
Herman Wildenvey

Studený vzduch vo veľkej murovanej budove ho príjemne schladil. Morgan Haukedal vyšiel von s kufříkom plným bankoviek a teplo mu doslova udrelo do tváre. Predlaktím si zotrel z čela niekoľko kvapiek potu a kývol kolegovi, čo mu otvoril dvere dodávky, v ktorej prevážali peniaze. Zhrbený čakal, kým sa dvere za ním zatvoria. Až po chvíli sa zvrtol a uvidel, že Torger Nordkvelle stojí s rukami nad hlavou. Vtedy pochopil, že nič nie je v poriadku.

Silnejší lupič pristúpil k Torgerovi a udrel ho do hlavy pažbou zbrane. Zviezol sa na zem, z rany nad ľavým uchom mu vytiekol tenký pramienok krvi. Na sivom asfalte sa do prachu vpíjala červená kalúžka.

Druhý lupič pritisol Haukedalovi k spánku ústie automatickej zbrane. Počul zašľukanie, keď muž vložil do komory náboj. „Otvor dvere!“ prikázal mu.

Morgan Haukedal zaváhal. Nie nadtľho, ale predsa mu to trochu trvalo. V dodávke zadunel výstrel. Nevládne telo Torgera Nordkvella čudne poskočilo. Jeho noha sa skrútila v neprirodzenom uhle od kolena. Z roztrhaných nohavíc teraz trčalo roztrieštené jablčko. Morgan Haukedal vyfukával kód, ktorým sa dvere otvárali. Začala sa ho zmocňovať nevoľnosť. Takmer inštinktívne si dal chvejúce sa ruky zase za hlavu

a postavil sa na chodník na miesto, ktoré nebolo od krvi. Klakol si a potom si ľahol.

Popri hlave sa mu náhlivo mihali čižmy lupičov, ktorí si odnášali peniaze. Tresli dvere auta. Keď lupiči nasadli do svojho auta a vyrazili preč, prach na suchom asfalte sa zvíril a usádzal sa Morganovi na tvári.

William Wisting odložil fúkaciu harmoniku do zásuvky a posunul hrbu papierov v zelenej zložke po písacom stole, aby si naň mohol vyložiť nohy. Zaklonil sa dozadu a zahľad sa na Larvický fjord. Z kancelárie na treťom poschodí v policajnej budove na ulici Brannvaktsgate mal výhľad do diaľky osem kilometrov a keď bolo naozaj pekné počasie, tak dovidel až na Svennerské ostrovy a na maják. Po fjorde sa plavili plachetnice a ploché loďky, ktorým sa hovorilo *snekke*, pláže sa plnili ľuďmi.

Policajný inšpektor sa pozrel na hodinky, ktoré viseli nad dverami kancelárie. O desať dve. Čoskoro to tu zavrie a začne sa mu dovolenka. Nalial si do šálky zvyšok kávy z prekvapkávača a vytiahol ho zo zásuvky. Patril ku kancelárskemu inventáru spolu s fúkacou harmonikou od čias, keď začal pred takmer osemnástimi rokmi pracovať na kriminálke.

Spod štôsika obežníkov vytrčal katalóg cestovnej kancelárie a pripomínal Wistingovi, že chcel Ingrid prekvapiť zájazdom pre dvoch do Ríma. Tam by mohli osláviť dvadsiate výročie svadby. Ten magický deň sa blížil, už mu ostávali len tri týždne, ešte však nemal čas dovolenku objednať. Zodvihol podložku na písanie a vybral z nej lístok, na ktorý si napísal číslo na dievča z cestovnej kancelárie. Vyrušil ho mobil, ktorý dvakrát pípol. Ak odhaduje správne, bude to ďalší neslušný vtíp od Nilsa Hammera, ktorý sedel len o niekoľko dverí ďalej. Naširoko sa usmial, keď zistil, že mu píše dcéra: *Som v Prahe. Mám sa výborne! Line*. Takže interrail-lístok, ktorý jej kúpil, ju dovedol až tam.

Wisting sa opäť pozrel na hodiny a povzdychol si, keď si uvedomil, že idú o minútu pozadu v porovnaní s mobilom a o minútu dopredu v porovnaní s jeho náramkovými

hodinkami. Musí sa naučiť, ako ich nastaviť, alebo sa musí naučiť žiť s podráždením, aké to v ňom vyvoláva. Hoci vlastne o nič nešlo.

Rím a cestovná kancelária musia počkať. Wisting zobral do jednej ruky zložku, do druhej šálku s kávou a vyšiel z kancelárie. Nerád chodil neskoro, najmä nie na porady, ktoré sám zvolal.

Nils Hammer už čakal v zasadačke. Mal pred sebou papier zhúžvaný do malej gulky.

„Dve hodiny a začína sa mi dovolenka,“ poznamenal dobre naladený policajt.

„Áno. Dve hodiny a toto bude na stole niekoho iného,“ odpovedal Wisting a hodil zložku na stôl.

„Dnes sme nejakí namrzení.“

„Je to frustrujúce!“ Wisting napravil niekoľko hárkov papiera, ktoré vyklzli zo zložky, keď ňou tresol o stôl. „Ty však máš dôvod na radosť. Včera sa vám zadarilo s tým hašišom, však? Dobrá práca... mimochodom.“

Nils Hammer kývol, ale zamával rukou na znak toho, že to ani nestojí za reč.

„Nie všetci sú toho názoru.“

„Nie?“

„Rodičia toho chlapca,“ vysvetlil Hammer. „Sú celkom bez seba z toho, ako sme sa správali k ich synovi a dali mi teda riadne do tela. To, že sa ich chalan ocitol na šikmej ploche, im je zrejme jedno. No ale čo... takí sú ľudia.“

Wisting sa krivo usmial a počúval rezignovaný komentár vyšetrovateľa zaoberajúceho sa drogovou kriminalitou. V hĺbke duše tak trochu chápal reakciu dotýčnych rodičov. Hammer mal svojskú pracovnú filozofiu. Proti narastajúcej drogovej kriminalite bojoval tak, že sa snažil, aby bolo prvé stretnutie mladých delikventov s políciou čo najneprijem-

nejšie. Okrem iného to zahŕňalo aj to, že sa všetci, ktorých zatkol, museli vyzliecť donaha, otrčiť zadok a roztriahnuť si ho, aby mohol Hammer skontrolovať, či im chlpy na zadku nesmerujú dovnútra. Ak áno, mohlo to znamenať, že si schovali v konečníku nejaké drogy. Problém bol v tom, že väčšina mladých, ktorých chcel Nils takýmto spôsobom odradiť od toho, aby robili hlúposti, sotva zarastala medzi nohami.

O Nilsových praktikách vrátane jeho vyšetrovania telesných dutín sa medzi policajtmi diskutovalo a názory sa rôznili. Bez ohľadu na to bola však jeho pozícia na protidrogovom oddelení neotrasiteľná. Nik sa mu nevyrovnal, keď šlo o množstvo zabavených drog, zatknutia alebo priznania. Pre jeho úctyhodné výsledky boli nadriadení ochotní nezaoberať sa jeho metódami, niekedy bol však pomerne nebezpečný a pohyboval sa na hranici toho, čo sa ešte dalo akceptovať.

Presne o druhej vošla do miestnosti rozhodným krokom Torunn Borgová. Keď sa usádzala na stoličku, premeral si Nils Hammer jej pevný zadok. Torunn nepatrila k tým ženám, za ktorými sa človek otáča na ulici, mala svetlohnedé neposlušné vlasy a takmer nevýrazné črty tváre, jej krása však spočívala v jej očiach. Iskru v jej pohľade si ľudia nevšimli na prvý pohľad, bola však tam a upozorňovala všetkých na to, že za nudným zovňajškom ukrýva malé tajomstvá.

Wisting považoval Torunn za Hammerov presný opak. Všetko, čo robila, bolo premyslené. Bola jednou z tých, čo vedia, ako preniesť teóriu z učebníc do praxe. Pre vyšetrovateľský tím bola veľkým prínosom. Wistingovi často napadlo, že keby nebola rozvedenou matkou s dvomi deťmi a keby pre ňu rodina nebola prioritou, tak by stála na čele oddelenia násilnej kriminality ona a nie on. Vlastne by mu to ani neprekážalo. Wisting bol príšerne neambiciózný, do

šplhania po kariérom rebríčku sa mu veľmi nechcelo. Na miesto, na ktorom sa ocitol, ho dostala húževnatosť a to, že ho jeho práca bavila, nie túžba po služobnom postupe. Nezaujímalo ho, kto vedie vyšetovanie, ale to, aby prípad vyšetrili.

„Máš nové informácie od svojich informátorov?“ spýtala sa Torunn Borgová, keď si sadla k Nilsovi Hammerovi.

„Nie. Tá lúpež asi skončí v archíve s označením ‚vyšetovanie uzavreté pre nedostatok informácií o páchateloch,‘“ zahundral Hammer a hodil papierovú guľku do korkovej tabule, pričom sa snažil zasiahnúť fotku dodávky, v ktorej prevádzali peniaze s otvorenými zadnými dverami.

Wisting pritakal, tá myšlienka sa mu však nepozdávala. Predstavil si, ako idú v podsvetí ulúpené milióny z ruky do ruky, ako ich vymieňajú za drogy, alkohol, cigarety a zbrane. Ako sa dostali do víru transakcií a ako sa zločincom stupňuje zisk a získavajú kapitál na nové investície na ilegálnych trhoch. Takéto predstavy ho poháňali vpred, motivovali, pre ne sa často rozhodol stráviť sobotné večery v spoločnosti drogových dílerov a násilníkov, nie s manželkou a deťmi.

Z garáže policajnej budovy vychádzalo so zapnutou sirénou hliadkové vozidlo. Wistinga to vyrušilo z myšlienok. Dvaja mladíci z policajnej akadémie, ktorí k nim prišli na zastupovanie počas dovolení, zrejme dostali úlohu, ktorá si vyžadovala ich plné nasadenie. Dúfal, že ide len o nejakého dovolenkára, ktorý si zabuchol kľúče v aute alebo o niekoho, kto začal v predstihu s víkendovým opíjaním sa v Bøkeskogene.

„Ako sme na tom?“ začal Wisting.

„Zasekli sme sa na mieste,“ odpovedal rýchlo Hammer.

„Vynikajúco. A ako sa pohneme ďalej?“

„No, nie je vôbec isté, či to pôjde,“ poznamenala Torunn

Borgová. „Podľa mňa sme obrátili každý kameň a sledovali každú, čo i len najmenšiu stopu.“

„Zosumarizujme si, čo zatiaľ máme,“ povedal Wisting a pokúsil sa vliať do svojich slov optimizmus, hoci ani zďaleka optimistický nebol.

Bol realista a zo zhrnutia známych faktov bolo aj jemu jasné, že sa ocitli na mŕtvom bode. Vyzeralo to na odloženie ad acta. Po porade ostal Wisting v malej zasadačke sám. Začal snímať z tabule fotky a poznámky o profesionálne uskutočnenom lúpežnom prepadnutí. Fotka zhoreného Chryslera na odpočívadle pri ceste č. 40 dvadsať kilometrov od Larviku svedčila o dôslednosti lupičov. Polícii ohlásili požiar vozidla deväť minút po tom, ako sa na stanici ozval poplach. Poslali na sever zásahovku, dúfali, že lupičov obkolesia. Po siedmich minútach im ohlásili ďalší požiar vozidla. Tentoraz horelo Audi pri Steinsholte, o kus ďalej na sever.

Namrzený Wisting hádzal fotky do lepenkovej škatule. Rozčuľovalo ho to. Požiare vozidiel boli maskovací manéver. Lupiči sa vybrali aj s ukradnutými miliónmi opačným smerom a až keď uhasili požiar v údolí Lågedalen, dostala polícia hlásenie o dyme v háji v Brunlaneskom okrese. Ukázalo sa, že na statku pri Ullebergu horí auto. Na jednej z fotiek bol aj vyhorený Chrysler Voyager, skutočné únikové vozidlo použité pri lúpeži. Stál pri zuhoľnatených pozostatkoch takmer tisícročného duba, ktorý sa stal tiež obeťou plameňov. Kovová tabuľa, ktorá oznamovala, že strom je zákonom chránený, ležala na kope spolu s devätnástimi kovovými kufríkmi.

Od Ullebergu zrejme unikali k pobrežiu. Naposledy ich videli dvaja svedkovia – uchichotáný zamilovaný párík. Sledovali, ako spoza skaliska v zálive Skrāvika vyrazilo veľkou rýchlosťou biele Audi a zaparkovalo na pláži. Vystúpili z neho traja muži v kombinézach a naložili do veľkého člna,

ktorý vytiahli z vody až na kamenistú pláž, päť čiernych vriec na smeti. Svedkovia im vedeli povedať o mužoch len jediné: jeden z nich bol *možno* cudzinec. Keď polícia neskoro večer dorazila do zálivu, bolo už auto preč, podarilo sa im však zaistiť stopy – odtlačky pneumatík auta a motorky. Čln našli kotviť na rieke Auli pred Tønsbergom ešte v tú istú noc. Zhorel.

Wisting sa práve chystal zložiť z tabule aj fotku nábojnice ležiacej na zemi, keď do miestnosti vošiel Eskild Anvik.

„Tak tu si,“ vyhlásil. Tváril sa vážne a zdalo sa, že hľadá tie správne slová, ako mu niečo oznámiť.

„Áno, ale už nie dlho,“ odpovedal Wisting a vtom si uvedomil, že riaditeľ policajného oddelenia mu neprišiel popriať príjemnú dovolenku.

„Máš plány na víkend?“

„Na víkend aj na nasledujúce tri týždne.“ Wisting sa odmlčal. Pochopil, že sa čosi stalo. Čosi vážne. Čosi, čo mu prekazí jeho dovolenkové zámery.

„Ale nie je to nič, čo by sa nedalo preložiť,“ dodal s úsmevom. Cítil šteklenie v bruchu. Ako vždy, keď sa púšťal do riešenia veľkého prípadu. Už ako chlapec sníval o tom, že sa stane policajtom a práve takéto nepredvídateľné okamihy udržiavali tento jeho sen pri živote.

„Zájdeš so mnou do Stavernu?“ spýtal sa ho Anvik. „Našli tam telo.“

Centrum malého letoviska prešli so zapnutým majákom a húkajúcou sirénou. Wisting túto oblasť poznal. Pred štyridsiatimi rokmi však vyzerala celkom inak. Vtedy tu bol len les, skaly s jaskyňami a provizórne prístrešky z borovicových konárov, ako stvorené pre malých kovbojov a Indiánov. Wisting bol pri týchto detských hrách vždy šerifom, a tu, na mieste, kde hustý a tajomný les vystriedali rady domov, sa rozhodol, že sa stane policajtom. Takmer sa začervenal, keď si spomenul, ako sa mu vždy páčilo reprezentovať právo a poriadok.

Na ulici Auserødsvingen 11 sa Wisting stretol s mladým uniformovaným policajným strážnikom v čerstvo vyžehlených nohavicích a s vyleštenými topánkami. Horliví a zvedaví študenti z Policajnej akadémie boli bezpečným príznakom leta. Mnohí kolegovia ich považovali za zelenáčov a často sa k nim správali povýšenecky a drsne. Nie však Wisting. Videl sa v nich a usiloval sa o to, aby sa cítil pri plnení svojich úloh sebaisto. Nízky mladík, ktorý pred ním stál takmer v pozore ako vojak pred veliacim dôstojníkom, sa volal Jarle Evanger. Jeho mladší kolega práve upevňoval policajnú pásku okolo kríkov, ktoré obkolesovali malý dom s červenou omietkou. Nevdojak ho podráždilo, že policajnú pásku odvíjal tak, že slovo *polícia* bolo hore nohami. Navyše ani jeden, ani druhý nemal na hlave policajnú čiapku. Bolo to možno trochu staromódne, ale stále to bolo predpísané. Wisting sa nepovažoval za človeka, ktorý sa kŕčovito pridržá každého jedného písmenka v nariadeniach, ale mal rád poriadok.

„Operačnej centrále nahlásili nález tela o 14.03,“ informoval ho strážnik Evanger zľahka roztraseným hlasom. Bolo

zrejme, že ho to, čo videl a o čom mal hovoriť, rozrušilo. Wisting bol v pokušení požiadať ho, aby sa upokojil a aby pokračoval až potom, ale napadlo mu, že by to mohlo narušiť chlapcovo sebedomie. Radšej pozorne počúval, čo mu mladík povie.

„Na miesto činu sme dorazili o 14.16,“ pokračoval strážnik, zatiaľ čo mu pod svetlomodrou kravatou poskakoval ohryzok. „Volal nám sused, Knut Seljesæter. Poštové schránky majú umiestnené na tom istom stojane. Keď si vyberal poštu, všimol si, že susedova schránka je plná. Zvonil mu, klopal pri dverách, ale nedostalo sa mu odpovede. Potom obišiel dom a nazrel cez okno dnu. Jeho sused ležal na pohovke – úplne nahý.“

„Povedali ste nahý?“

Mladý policajt pokýval hlavou.

„Vošli ste do domu?“ Wisting vykročil k obývačkovým oknám. Strážnik ho nasledoval.

„Nie, dvere sú zamknuté. Nevideli sme toho viac ako sused. Ale toho muža zavraždili!“

„Prečo si to myslíte?“

„Je nahý. Leží na bruchu, nohy a ruky má zviazané. Sotva si to spravil sám!“ Pristúpil k nim druhý mladík. Policajnou páskou už označil celé okolie domu. Volal sa Boger. Napadlo mu, či nie je príbuzný starého učiteľa z policajnej akadémie.

„Určite tu aj riadne dlho leží,“ pokračoval Boger a snažil sa tváriť ľahostajne, akoby ním to, čo videl, neotriaslo. „Má úplne modrú hlavu. Takmer čiernu. Nie je nutné volať sanitku alebo mu kontrolovať pulz. Nazdávali sme sa, že by bolo najlepšie nechať celé miesto činu tak, ako je. Ničoho sa tam nedotýkať.“

„Dobre. Kto tu býva?“ spýtal sa Wisting.

Policajný strážnik upadol do rozpakov, keď si uvedomil, že vynechal zo svojho hlásenia podstatnú informáciu.

„Preben Pramm,“ odpovedal.

„Býva sám?“

„Áno. Aspoň teda je na schránke len jeho meno.“

William Wisting zamieril k terase pred oknami do obývačky. Vystúpil po dvoch schodíkoch a nazrel dovnútra cez škáru medzi záclonami. Zatielil si oči, aby mal do obývačky lepší výhľad, ale dával si pozor, aby sa nedotkol skla na francúzskych oknách. Anvik spravil to isté.

„No do pekla,“ vyhrkol.

„Áno, všakže?“ súhlasil s ním strážnik Boger.

Opis obete, ktorý poskytol mladík, sedel na chlp presne. Wisting dovidel z terasy na muža, čo visel cez pohovku s velúrovým poťahom. Odhadoval, že mohol mať tak sedemdesiat rokov, ale istý si nebol. Muž ležal hlavou dole, mal ju trochu pootočenú nabok. Bol takmer holohlavý, od spánkov mu odstávalo zopár sivých vlasov. Krv sa nazbierala na najnižšom bode tela, čiže hlavu mal modročiernu. Zápästia mal zviazané modrým nylonovým povrazom a ten bol pripevnený k nohám pohovky. Nahé telo bolo pokryté krvou. Uuschla a ostali z nej len čierne chrasty.

„Evanger?“ obrátil sa Wisting na nízkeho mladíka. „Mali by ste si nasadiť čiapku. Zajtra budete na titulke a ak si policajný riaditeľ nenájde niečo iné, do čoho by sa zadrabil, tak vám bude držať prednášku o policajnej uniforme.“

O pol piatej bol už policajnou službou ošľahaný Finn Haber na mieste činu. Haber bol mazák, mal takmer päťdesiatseдем rokov a ak by chcel, mohol by pomaly odísť do penzie. Mal odsľúžené. Počas svojej tridsaťpäťročnej kariéry zväčša hľadal odtlačky prstov a iné kriminalistické stopy. Za ten čas zažil vo svojej profesii strhujúci vývoj. Pred tridsiatimi rokmi sa dalo z vlasov, ktoré sa našli na mieste činu, usúdiť – a aj to s riadnou dávkou opatrnosti, či bol páchatel ryšavý alebo plavovlasý. Dnes mohli zločincov dostať na základe milimetrového kúska vlasu či kvapky potu.

A Haber veru kráčaľ s dobou. Minulé leto sa pričiniľ o to, že vyriešili prípad znásilnenia v kempе Solplassen, o ktorom sa veľa písalo v novinách. V háji povyše kempu sa niekto pokúsil znásilniť mladú Osločanku. Páchatel prehovoril kamarátov, aby mu dosvedčili alibi. Stačili však zvyšky jeho pokožky pod nechtami dievčata a alibi sa zosypalo. Test DNA potvrdil, že mladík je vinný.

Chudý sivovlasý kriminalistický technik mal na sebe bielu jednorazovú kombinézu s prislúchajúcou čiapkou, na topánky si natiahol modré návleky. A – samozrejme – na rukách mal gumené rukavice. Najprv odfotografoval vchodové dvere a prezrel ich, či nenájde nejaké odtlačky prstov. Keď skonštatoval, že na nich nie sú znaky vlámania, otvoril zámku šperhákom a vošiel dnu.

Wisting si tiež obliekol kombinézu, ale radšej sa riadil tou radou, ktorú im dali na policajnej akademii: pri obhľadke miesta činu mal obe ruky vo vreckách.

Keď prekračoval prah, nevdojak mu padol zrak na nohy stojace na betónovom schodisku. Plastové návleky mu pripomenuli, ako navštívil Ingrid v nemocnici a po prvý raz

uvidel dvojčatá. Vtedy, pred dvadsiatimi rokmi, dal život dvom ľuďom. Spomienku rýchlo zatienilo vedomie, že ten, kto obral o život Prebena Prammasa, nedávno stál na tom istom mieste ako on. Kráčal po stopách vraha. Wistingovi sa zježili chĺpky na zátylku. Odkášľal si, aby zamaskoval napätý úsmev. Púšťal sa do vyšetrovania ďalšieho prípadu.

Steny v predizbe boli otapetované tmavou kvietkovanou tapetou. Podobná bola aj v dome na Ulici Hermana Wildenveya, keď ho koncom sedemdesiatych rokov kúpili. Ingrid ju strhla. Odvtedy dom vymaľovala a vytapetovala aspoň štyrikrát, päťkrát.

Na podlahe v malej chodbičke ležalo oblečenie. Vyzeralo, akoby ho niekto zhodil z vešiaka. Vrecká na modrej vetrovke a hnedých menčestrových nohaviciach boli vyvrátené a trčali von. Wisting nazrel do otvorených dverí naľavo. V miestnosti bola práčka a bojler. Na stenách viseli police, všetko, čo na nich kedysi stálo, sa váľalo po zemi: náradie, škatule, staré časopisy a oblečenie. Dvere napravo boli odchýlené. Viedli z nich schody dole do pivnice, odkiaľ prúdil chladný a vlhký vzduch. Chumáče prachu, ktoré sa nazbierali v kútoch, sa roztancovali v povetrí.

Pokračovali do chodby, kde im udel do tváří dusivý pach mŕtveho človeka. Wisting si priložil k ústam a nosu dľaň. Prirodzene, že to nepomohlo. Na chvíľu teda postál na mieste a márne sa pokúšal privyknúť si naň. Na podlahe boli rozsypané črepy a dva rozbité obrázky v rámikoch. Na stene ostali visieť len dva obrazy. Na jednom bol orol, na druhom havran – aspoň pokiaľ to mohol posúdiť z miesta, kde stál.

Na zatvorených dverách visela tabuľka Kúpeľňa, dvere do spálne boli dokorán. Zo skriň boli vyhádzané šaty a navŕšené na posteli a podlahe. Matrac bol rozrezaný, zásuvku z nočného stolíka ktosi obrátil hore dnom a šmaril na vankúš spolu s niekoľkými pornočasopismi.